

Sygn. akt: X U 609/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała - Koziół

po rozpoznaniu w dniu 7.09.2020 r. we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym, w trybie art. 15 zzs² ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych

sprawy z odwołania **M. F.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.**

z dnia 22.08.2018 r. znak: (...)

o zasiłek chorobowy

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 22.08.2018 r. (znak: (...)) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni M. F. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 18.02.2018 r. do 21.05.2018 r.;

II. żądanie wypłaty zasiłku chorobowego za okres od 16.01.2018 r. do 17.02.2018 r., jako dotyczące okresu nieobjętego zaskarżoną decyzją z dnia 22.08.2018 r., przekazuje do rozpoznania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.;

III. orzeka, że koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22.08.2018 r. (znak (...) - (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił wnioskodawczyni **M. F.** prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18.02.2018 do 21.05.2018 r. W uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawczyni była niezdolna do pracy w okresach od 18.07.2017 do 10.01.2018 i od 16.01.2018 r. do 21.05.2018 r. a z dniem 20.01.2018 r. wykorzystała 182-dniowy okres zasiłkowy.

Wnioskodawczyni wniosła odwołanie od decyzji domagając się jej zmiany przez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres. Wskazała, że niezdolności do pracy były spowodowane innymi chorobami.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy domagał się jego oddalenia i zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. Zarzucił, że niezdolności do pracy w okresach od 18.07.2017 do 10.01.2018 i od 16.01.2018 r. do 21.05.2018 r. mają związek przyczynowo- skutkowy.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni M. F. urodziła się (...) Wnioskodawczyni podlegała ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) Sp. z o.o. we W..

Była ona niezdolna do pracy z powodu choroby w następujących okresach:

- od 18.07.2017 do 10.01.2018

- od 16.01.2018 r. do 21.05.2018 r.

Organ rentowy wypłacił wnioskodawczynie zasiłek chorobowy do dnia 20.01.2018 r. stwierdzając, że z tym dniem wnioskodawczynie wyczerpała 182-dniowy okres zasiłkowy.

Dowód: okoliczności bezsporne, dokumenty zgromadzone w aktach rentowych

Wnioskodawczynie przebyła operację ginekologiczną, po której w związku z jej stanem somatycznym przebywała na zwolnieniu lekarskim przez 3,5 miesiąca. Kolejne zwolnienia lekarskie mają związek z wystąpieniem zespołu bólowego kręgosłupa i jego leczeniem, które zakończyło się 10.01.2017 r. Od dnia 16.01.2018 r. wnioskodawczynie rozpoczęła leczenie psychiatryczne, rozpoznano zaburzenia adaptacyjne. Powodem wystąpienia objawów była śmierć ojca i związane z tym przeżycia.

Niezdolności wnioskodawczynie do pracy w okresach od 18.07.2017 do 10.01.2018 i od 16.01.2018 r. do 21.05.2018 r. były spowodowane inną chorobą, nie mają one związku przyczynowo – skutkowego, należy otworzyć okres zasiłkowy z dniem 16.01.2018 r.

Dowód: opinia i opinia uzupełniająca biegłego psychiatry k. 33-35, 68-69

U wnioskodawczynie rozpoznaje się stan po leczeniu operacyjnym wysiłkowego nietrzymania moczu, okresowy zespół korzeniowy kręgosłupa lędźwiowego i zaburzenia adaptacyjne. Wnioskodawczynie miała prawo do nowego okresu zasiłkowego od 16.01.2018 r., gdyż sporne okresy niezdolności do pracy od 18.07.2017 do 10.01.2018 i od 16.01.2018 r. do 21.05.2018 r. były spowodowane innymi chorobami. Do 9.11.2017 r. zwolnienia miały podłoże ginekologiczne. Kolejne zwolnienia do 10.01.2018 r. były związane z rwą kulszową. Od 16.01.2018 r. wnioskodawczynie korzystała z porad psychiatry, który rozpoznał zaburzenia adaptacyjne spowodowane m.in. śmiercią ojca wnioskodawczynie. Zarówno z zestawienia jednostek chorobowych wskazanych w zaświadczeniach, jak i z dokumentacji lekarskiej wynika, że w okresach od 18.07.2017 do 10.01.2018 i od 16.01.2018 r. do 21.05.2018 r. wnioskodawczynie cierpiała na różne schorzenia.

Dowód: opinia biegłego chirurga k. 48-51

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie było uzasadnione

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej – ustawa zasiłkowa), zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby, nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Zgodnie z art. 9 ustawy zasiłkowej, do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Spór między stronami dotyczył kwalifikacji przyczyn niezdolności wnioskodawczynie do pracy, tj. okoliczności, czy niezdolności w okresach od 18.07.2017 do 10.01.2018 i od 16.01.2018 r. do 21.05.2018 r. były spowodowane tą samą, czy inną chorobą, a tym, samym – czy z dniem 20.01.2018 r. wnioskodawczynie wykorzystała 182-dniowy okres zasiłkowy, a w konsekwencji – czy dla wnioskodawczynie należy otworzyć nowy okres zasiłkowy, a jeśli tak – od kiedy.

Rozstrzygnięcie tej kwestii wymagało zasięgnięcia wiadomości specjalnych, Sąd zlecił zatem wykonanie opinii w sprawie biegłym psychiatrze i ortopedzie.

W swoich opiniach biegli obu specjalności wskazali jednoznacznie, że niezdolności wnioskodawczyni do pracy w okresach od 18.07.2017 do 10.01.2018 i od 16.01.2018 r. do 21.05.2018 r. nie były spowodowane tą samą jednostką chorobową ani chorobami powiązаныmi. Po dniu 10.01.2018 r. wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy, od dnia 16.01.2018 r. stała się ponownie niezdolna do pracy z powodu innych schorzeń niż schorzenia, na które cierpiała we wcześniejszych okresach niezdolności do pracy.

W złożonych zastrzeżeniach organ rentowy podważył stanowisko biegłego psychiatry wskazując, że wnioskodawczyni już od 15.12.2017 r. zaburzenia sfery psychicznej były przynajmniej współprzyczyną niezdolności wnioskodawczyni do pracy, a w okresie 11-15.01.2018 r. nie odzyskała niezdolności do pracy.

Wobec złożenia przez organ rentowy zarzutów do opinii, Sąd zlecił biegłemu sporządzenie opinii uzupełniającej.

W opinii uzupełniającej biegły psychiatra wskazał, że psychiatra, do którego wnioskodawczyni udała się po śmierci ojca, miał możliwość orzeczenia niezdolności wnioskodawczyni do pracy z datą wcześniejszą niż 16.01.2018 r., ale z niej nie skorzystał. Dokumentacja medyczna wskazuje, że i leczenie ginekologiczne odbyło się bez dalszych powikłań, leczenie rwy kulszowej również nie nosiło znamion szczególnie uciążliwych. Dopiero śmierć ojca wywołała u wnioskodawczyni skutki psychiczne. Biegły wskazał, że nie istnieją przesłanki do przyjęcia istnienia związku przyczynowo – skutkowego między dwoma okresami niezdolności do pracy – od 18.07.2017 do 10.01.2018 i od 16.01.2018 r. do 21.05.2018 r. Były to inne jednostki chorobowe. Nie ma również podstaw do przyjęcia, że wnioskodawczyni nie odzyskała zdolności do pracy po 10.01.2018 r.

Organ rentowy wniósł ponownie zastrzeżenia do opinii uzupełniającej, podnosząc te same okoliczności.

W ocenie Sądu nie było podstaw do dalszego opiniowania sprawy. Opinie wydane przez obu niezależnych biegłych Sąd uznał za w pełni rzetelne i wiarygodne. Opinie są jasno uzasadnione, logiczne, konsekwentne i wyczerpujące, a nadto prawidłowo oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy oraz bezpośrednim badaniu ubezpieczonej. Są również zgodne ze sobą. Sąd w pełni podzielił dokonane w opiniach ustalenia, uznając że nie ma podstaw do zanegowania prezentowanego przez biegłego stanowiska.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, że „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

Wobec wyczerpującego wyjaśnienia przez biegłych ich stanowiska w opinii i opinii uzupełniającej, dalszy wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności Sąd uznał za nieuzasadniony.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy podzielił stanowisko odwołującej się w całości.

Skoro zgodnie z art. 9 ustawy zasiłkowej do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej

niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni, to w niniejszej sprawie do tego samego okresu zasiłkowego co okres sporny nie należy wliczać niezdolności od 16.01.2018 r. do 20.01.2018 r., albowiem niezdolność do pracy w tym okresie powstała po przerwie była spowodowana inną chorobą. Wnioskodawczyni przysługiwało zatem od dnia 16.01.2018 r. prawo do otwarcia nowego okresu zasiłkowego i nie wyczerpała ona 182-dniowego okresu zasiłkowego dotyczącego schorzeń związanych z zaburzeniami psychicznymi.

Stan faktyczny w sprawie był w znacznej części bezsporny, nie kwestionowany przez żadną ze stron, dlatego Sąd oparł swoje ustalenia na dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego.

Z uwagi na powyższe Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni prawo do zasiłku chorobowego za sporny okres objęty zaskarżoną decyzją, tj. od 18.02.2018 r. do 21.05.2018 r.

Wysunięte przez wnioskodawczynię w piśmie z 6.08.2020 r. żądanie przyznania zasiłku za okres 16.01.2018-17.02.2018 r., jako dotyczące okresu nieobjętego zaskarżoną decyzją, przekazane zostało do rozpoznania przez organ rentowy.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych (tj. opłat sądowych i wydatków). Zgodnie zaś z art. 98 u.k.s.c., w toku postępowania z zakresu ubezpieczeń społecznych wydatki ponosi Skarb Państwa. W niniejszej sprawie nieuiszczonymi kosztami sądowymi Sąd obciążył zatem Skarb Państwa.

Rozstrzygnięcie w sprawie zapadło na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 15 zzs² Ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Wobec braku podstaw do kontynuowania postępowania dowodowego i stwierdzenia, że zostało ono przeprowadzone w całości, Sąd na podstawie wskazanego przepisu zarządził odebranie od stron końcowych stanowisk procesowych na piśmie w terminie 14 dni od daty doręczenia zarządzenia, pod rygorem zwrotu spóźnionych pism procesowych, stwierdził, że postępowanie dowodowe w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia zostało przeprowadzone w całości i zamknął rozprawę. Zastosowania dyspozycji art. 15 zzs² w/w ustawy należy do decyzji Sądu, wobec której ustawa nie przewiduje możliwości wniesienia sprzeciwu przez strony. Podkreślić jednak należy, że w niniejszej sprawie żadna ze stron nie sprzeciwiła się wydaniu wyroku na posiedzeniu niejawnym. W ocenie Sądu skorzystanie z dyspozycji powołanego przepisu było celowe z uwagi na istniejące zagrożenie epidemiologiczne, a także z uwagi na dbałość o bezpieczeństwo stron i pracowników sądu oraz o zakończenie sprawy bez zbędnej zwłoki. Żadna ze stron nie została pozbawiona możliwości obrony swoich praw. Postępowanie dowodowe zostało zakończone i ewentualne wyznaczenie rozprawy miałyby na celu jedynie odebranie końcowych stanowisk stron i wydanie orzeczenia. Ewentualne zarzuty wobec zakończenia postępowania dowodowego mogą być w sytuacji zastosowania dyspozycji art. 15 zzs² w/w ustawy podnoszone przez strony na zasadach ogólnych. Strony miały również możliwość zaprezentowania końcowych stanowisk w sprawie na piśmie, z czego skorzystały.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.